

[Morten Lange.]

er efter min opfattelse helt rimeligt at gennemgå både lånestøtten og også andre foranstaltninger i forbindelse med finansieringen for at se, om vi ikke kunne finde frem til metoder, som holdt lidt igen på værelsespriserne. Der er kun én anden udvej, hvis man ikke vil sørge for at få priserne på kollegieværelserne bragt ned. Jeg hørte godt, hvad fru Else-Merete Ross sagde om solidariteten, men solidariteten, som skulle give sig udtryk i, at der skulle bygges så meget som muligt, har nu altså sin slagside, for solidariteten har også noget at gøre med prisen, og i dag er stillingen jo, som vi udmærket vel ved, den, at der er en lang række studenter, som ikke søger kollegieværelser og ikke gør det med den klare tilføjelse, at det har de sandelig ikke råd til. De må bo femteklasses, men billigere. Altså prisen er et reelt spørgsmål, og jeg tror, vi bliver nødt til at se alvorligt på, om udviklingen ikke må tydes i retning af, at vi må have en egentlig lovrevision, som tillader, at vi kan få bragt prisdannelsen på kollegieværelsebyggeriet ned.

Det er stramme økonomiske krav at stille, men det forekommer mig, efter hvad der her er forelagt, at kollegiebyggeriet efterhånden er stillet ringere, end byggeri i den sociale sektor i al almindelighed er, og dertil belagt med en ramme, som er helt utilfredsstillende og ikke på rimelig måde hverken søger at overvinde den betydelige afstand, der findes mellem behovet og udbuddet, eller søger at holde trit med den udvikling, der sker i antallet af uddannelsessøgende. Jeg synes, at ministeren under udvalgsarbejdet alvorligt må overveje, om ikke et egentligt revisionsforslag var på sin plads.

Kjær Rasmussen: Jeg forstår, at jeg muligvis ikke kan nå at holde hele min tale, inden der skal holdes stilhed, men jeg vil da gerne være med til at holde 2 minutters stilhed for ofrene for den amerikanske imperialisme i Vietnam, så jeg skal nok blive her i salen og holde 2 minutters stilhed. Men over til kollegieloven.

I 1963 vedtoges den første kollegielov. 3 år senere forelå der tilstrækkeligt erfaringsmateriale til, at man kunne revidere loven. Når undervisningsministeren nu har den opfattelse, at erfaringerne fra de sidste

3 år siden revisionen i 1966 ikke giver basis for en ny revision på indeværende tidspunkt, siger det mere om regeringens vilje eller måske manglende vilje til at gennemføre en revision end om de indvundne erfaringer.

De studerendes organisationer ønsker statsstøtten forhøjet fra 45 pct. til 65 pct. for at nedbringe lejen. Ministeren anser denne nedbringelse af lejen for urimelig. Vi kan ikke være enige heri. Det er nok ikke ubekendt, at der her i København, så vidt jeg er orienteret i hvert tilfælde, findes ét lærlingekollegium, hvor lærlingene ikke har råd til at bo. Dette hænger naturligvis sammen med lærlingenes anspændte økonomiske situation, en situation, som må ændres ved de overenskomstforhandlinger, der foregår. Vi har jo set — vi så det forleden aften — at lærlingene er på march gennem gaderne, på march for en bedre økonomisk situation, og det er mit håb, at det denne gang må lykkes at få lavet noget ved denne meget anspændte økonomiske situation. Men så længe man vægrer sig ved at give alle under uddannelse en egentlig uddannelsesløn, så længe må man sørge for at holde så tilpas lave boligudgifter for de uddannelsessøgende, at de kan betale dem.

Jeg har her fremhævet lærlingenes situation, men de øvrige uddannelsesgrupper er jo ikke bedre stillet, og det ser jo ikke ud til, at der sådan skal ske noget epokegørende med ungdommens uddannelsesfond.

Men nu nogle mere principielle bemærkninger om kollegier. Det er jo noget, der skal behandles på et senere tidspunkt, og her er nogle ting til overvejelse, men altså af mere principiel karakter.

Kollegiebegrebet er som bekendt flere hundrede år ældre end kollegielovgivningen, og der er gjort tilstrækkeligt med erfaringer til, at kollegiebegrebet tages op til revision. Vi har både gode og dårlige erfaringer med det. En af de gode erfaringer er, at man med kollegierne har skabt en boligform, som tilnærmelsesvis svarer til de behov, som i dag findes hos unge mennesker, der af den ene eller den anden grund flytter hjemmefra, nemlig behovet for en selvstændig bolig. Dette kan ses af, at 50 pct. af alle unge under videregående uddannelse ønsker en kollegiebolig, og af, at boligformen også er slået an hos andre unge, f. eks. har Lands-